

Arrest

nr. 323 099 van 11 maart 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat T. MOSKOFIDIS
Eindgracht 1
3600 GENK

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 maart 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 februari 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 oktober 2024 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. MOSKOFIDIS.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, A. B. B. (...), verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten, etnisch Pashai en meer bepaald van de Barekzai-stam te zijn, en het soennitische geloof te belijden. U bent geboren in het dorp Kotga, gelegen in het district Darai Nur van de Afghaanse provincie Nangarhar en woonde daar tot ongeveer 2,5 jaar voor u Afghanistan hebt verlaten. Die laatste periode woonde u in de provinciehoofdstad Jalalabad. U kent uw geboortedatum niet maar verklaarde ten tijde van uw persoonlijk onderhoud dat u achttien jaar oud bent. Na een leeftijdsonderzoek is gebleken dat u op 04 augustus 2021 eigenlijk 20,71 jaar oud was. In uw herkomst dorp ging u nooit naar school omdat in het dorp zelf geen enkele school was en de veiligheidssituatie niet van dien aard was dat men u een langere afstand zou laten afleggen om les te kunnen volgen. Daarom zorgde u voor het vee van de familie of hing u rond in het dorp zonder iets te doen.

Uw oom R. (...) was een commandant van het Afghaanse regeringsleger (Afghan National Army of ANA). Uw vader werkte voor een leverancier van brandstoffen, die een contract had met de overheid. Het was dan ook uw vader die benzine of hout moest brengen naar het bataljon van het Afghaanse leger in Kunar. R. (...) woonde samen met jullie in hetzelfde huis en omdat hij zelf geen zonen had, nam hij u vaak mee als hij ergens naartoe ging. U kwam zelf dan ook vaak op de legerbasis in Kunar. De taliban kwamen op de hoogte van wat uw vader en oom deden van werk, en stuurden een brief naar de maliks (dorpshoofden) dat ze moesten stoppen met hun werk of zouden worden omgebracht. De maliks brachten deze boodschap over aan uw familie. Uw oom weigerde zijn job op te geven omdat hij anders geen inkomen had. De dorpshoofden stelden dan voor dat hij zou verhuizen naar de provinciehoofdstad, omdat de taliban anders naar jullie dorp zouden komen. Uw familie en die van uw oom waren daarmee akkoord. Nadat uw familie naar Jalalabad was verhuisd, begon wel naar school te gaan, en u kan lezen en schrijven in zowel Pashai als Pashtou.

Op een zekere zaterdag, ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan, zat u in de auto van uw oom toen er een bom afging. U raakte gewond en moest worden verzorgd in het ziekenhuis.

Ongeveer twee maanden of anderhalve maand voordat u het land verliet hebben de taliban uw vader ontvoerd. Uw familie achtte het voor u te gevaarlijk om in Afghanistan te blijven en regelde een smokkelaar. Via diverse transitlanden reisde u naar België, waar u aankwam op 19 juli 2021. Op 20 juli 2021 diende u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Afghanistan is uw oom R. (...) naar Iran gevlucht. Uw eigen familie keerde terug naar het dorp Kotga, waar zij momenteel bij een oom aan moederszijde verblijven. Van uw vader is er nog altijd geen spoor.

U vreest bij terugkeer naar Afghanistan dat u door de taliban zou worden vermoord omdat uw vader en uw oom voor de toenmalige Afghaanse regering hebben gewerkt.

Ter ondersteuning van uw verzoek hebt u volgende documenten neergelegd: een kopie van uw taskara (Afghaans identiteitsbewijs), een kopie van het taskara van uw vader, een kopie van het taskara van uw oom aan vaderszijde, een kopie van het paspoort van uw vader, een kopie van het paspoort van uw oom aan vaderszijde, fotokopieën van documenten betreffende het werk van uw vader, fotokopieën van documenten betreffende het werk van uw oom aan vaderszijde, een kopie van een dreigbrief van de taliban, een kopie van een bevestigingsbrief van de plaatselijke ouderen, en een doktersattest betreffende uw littekens.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen. Uit een medisch onderzoek ter bepaling van uw leeftijd is immers gebleken dat u meerderjarig bent.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient te worden besloten dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een actuele persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd toegestuurd door de dienst Voogdij op 04 augustus 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige. Uit het feit dat u bij uw asielaanvraag bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) verklaarde 16 jaar te zijn, blijkt dat u heeft getracht de Belgische asielinstanties op intentionele wijze te misleiden. Het spreekt voor zich dat een correct zicht op de leeftijd essentieel is om te kunnen inschatten welke kennis van u mag verwacht worden en in welke omstandigheden u in Afghanistan geleefd zou hebben. De vaststelling dat u zich dus onterecht als minderjarige voordeed en nog altijd de uitslag van het leeftijdsonderzoek betwist (CGVS, p.2,23), betekent dat u zich bewust gevoelig jonger probeert voor te doen dan u in werkelijkheid bent en dit ondermijnt bij voorbaat uw algemene geloofwaardigheid.

Daarbij aansluitend stelt het CGVS vast dat u voor deze procedure geen enkel origineel document hebt voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en plaatsen en landen van eerder verblijf zou kunnen staven. Nochtans zou uw eigen taskara met de post naar u opgestuurd zijn (CGVS, p.5,24), maar dat hebt u nooit

neergelegd ter ondersteuning van uw huidige procedure. U hebt ter staving van uw identiteit slechts een fotokopie neergelegd van een taskara dat u in Afghanistan nodig had voor uw school (CGVS, p.5). Volgens het taskara was u toen vier jaar oud en werd het uitgereikt in 1388 (= 2009-2010 in de Gregoriaanse kalender). Nochtans beweert u zelf dat u voor het eerst naar school kon gaan nadat uw familie naar Jalalabad was verhuisd ongeveer tweeëneenhalf jaar voor uw vertrek (CGVS, p.6,7,8), wat dus circa 2017 geweest zou zijn. Toen u pas in België was toegekomen verklaarde u dat u tot het tiende jaar naar school was geweest (DVZ, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.4), wat beter aansluit bij de datum op het taskara. Maar desgevraagd ontkent u nadrukkelijk ooit zoiets gezegd te hebben (CGVS, p.18). Daar waar een foto of een fotokopie van een document al geen enkele garantie biedt over de authenticiteit, omdat deze op eenvoudige wijze met wat knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden, dient in uw geval dus besloten te worden dat de inhoud ervan strijdig is met uw huidige verklaringen. Dit plaatst ook de nodige vraagtekens bij het profiel dat u zich aanmeet. Bovendien laat de leeftijd die op het taskara staat zich niet rijmen met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, wat de geloofwaardigheid ervan nog verder ondergraaft. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een tweede negatieve indicatie met betrekking tot uw asielaanspraak, daar u het CGVS geen eenduidig zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt. Aangezien u uw eigen identiteit niet aantoont, moet trouwens ook worden geconcludeerd dat u niet aantoont dat u werkelijk verwant bent aan de overige personen wiens documenten u hebt neergelegd, en die volgens u uw vader en oom zouden zijn. Tijdens het gehoor hebt u enkele foto's laten zien van uzelf met uw beweerde oom, en werd u duidelijk gemaakt dat u deze best zou bezorgen aan het CGVS, net zoals foto's van uzelf samen met uw vader (CGVS, p.21). Tot op heden heeft u geen dergelijke documenten neergelegd. U legt van uw beweerde vader en oom ook slechts fotokopieën neer, die dus weinig bewijswaarde hebben.

Zelfs indien er enig geloof zou worden gehecht aan de door u beweerde familiebanden, quod non, maakt u niet aannemelijk dat er in uw hoofde een nood bestaat aan internationale bescherming. Tal van vaagheden en tegenstrijdigheden verhinderen namelijk dat er enig geloof kan worden gehecht aan de door u beweerde vluchtaanleiding. Uit de beschikbare informatie (https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, https://coi.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en <https://euaa.europa.eu/country-guidance-afghanistan-2022>) blijkt dat bepaalde personen die vroeger tot de ANSF behoorden te maken kunnen krijgen met vergeldingsacties. U haalt aan dat uw oom aan vaderszijde uit Afghanistan is gevlucht en uw vader spoorloos is sinds kort voor uw eigen vertrek uit Afghanistan.

Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Daar waar u consistent bent in uw bewering dat uw vader reeds voor uw vertrek uit Afghanistan is verdwenen (DVZ, Verklaring DVZ, p.7; CGVS, p.9), blijkt u immers niet bij machte om maar enige uitleg te geven bij u latere toevoeging dat uw vader eigenlijk ontvoerd is (CGVS, p.12). U vroeg aan uw oom wat er met uw vader was gebeurd en kreeg te horen dat hij werd ontvoerd (CGVS, p.13), en even later specificeert u nog dat uw vader door de taliban werd ontvoerd (CGVS, p.14). Tegenwoordig hebt u geen contact meer met die oom (CGVS, p.14) en u hebt geen enkel idee of er iemand in uw familie iets meer weet over wat er met uw vader is gebeurd, want daar hebt u nooit naar gevraagd (CGVS, p.20). Uw kennelijke desinteresse in het lot van uw vader doet natuurlijk de wenkbrauwen fronsen. Dat uw oom een onderzoek heeft gevoerd, weet u wel, maar dat heeft volgens u niets opgeleverd (CGVS, p.20). Zelf weet u niet wie uw vader voor het laatst heeft gezien of wat uw vader aan het doen was toen hij verdwenen is (CGVS, p.22), wat nochtans de logische eerste aanknopingspunten zouden zijn in een onderzoek naar een verdwijning. Hoe uw oom zo zeker wist dat uw verdwenen vader in werkelijkheid door de taliban ontvoerd is, kan u ook niet meedelen (CGVS, p.21-22). Na dat onderzoek door uw oom heeft uw familie nooit enige poging ondernomen om meer te weten te komen over uw ontvoerde vader (CGVS, p.20). Een en ander laat zich moeilijk rijmen met uw eerdere uitpraak dat jullie "heel veel deden" en jullie best deden om uw vader terug te vinden (CGVS, p.12). Gevraagd of uw familie, zeker nu de taliban in hun opzet zijn geslaagd en de macht in Afghanistan stevig in handen hebben, nooit bij hen hebben gevraagd naar uw vader antwoordt u dat ze dat zouden kunnen doen, maar het niet gedaan hebben, om redenen die u niet bekend zijn (CGVS, p.20-21). U speculeert evenwel dat zij op die manier ongewenste aandacht op zichzelf zouden kunnen vestigen (CGVS, p.20-21).

Nog los van de observatie dat u daarmee vermoedens op hypotheses stapelt, en dat het in de Afghaanse cultuur gebruikelijk zou zijn om voor dergelijke contacten gebruik te maken van verwantschapsbanden en collectief overleg binnen de gemeenschap, merkt het CGVS ook op dat u geen enkel concreet element aanreikt waaruit zou blijken dat de taliban nog enige belangstelling voor uw familie aan de dag hebben gelegd. De andere broer van uw vader, T. (...), woont nog altijd in Nangarhar en baat er nog altijd zijn winkel uit (CGVS, p.9,10). Uw moeder, broers en zussen zijn allen teruggekeerd naar uw herkomstsdorp en stellen het daar goed (CGVS, p.10,11). Na uw vertrek uit Afghanistan hebben zij geen problemen meer gekend met de taliban (CGVS, p.12,21).

Bovendien slaagt u er niet in om de beweerde ontvoering van uw vader consequent in de tijd te situeren. Tijdens uw interview bij DVZ stelde u immers dat uw vader was verdwenen vier maanden voordat u Afghanistan had verlaten (DVZ, Verklaring DVZ, p.7). U was ongeveer zeven maanden onderweg en kwam in juli 2021 aan in België (DVZ, Verklaring DVZ, p.12). Tijdens uw spontaan relaas houdt u het kortweg op de mededeling dat uw vader is ontvoerd voordat u het land hebt verlaten en dat deze ontvoering plaatsvond na de ontploffing waarbij u gewond raakte (CGVS, p.12) en dit terwijl u gevraagd werd om concreet en in detail uiteen te zetten wat er wat gebeurd dat ertoe heeft geleid dat u thans vreest door de taliban te zullen worden vermoord. Na enkele bijvragen stelt u dan dat u gewond raakte ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Afghanistan en dat uw vader is ontvoerd een maand, anderhalve maand, of twee maanden voor uw vertrek (CGVS, p.13). U weet niet welk jaar of zelfs in welk seizoen u bent vertrokken uit Afghanistan en kan uw vertrek evenmin situeren ten opzichte van een belangrijke feestdag (CGVS, p.14), maar opmerkelijk genoeg herinnert u zich wanneer er gevraagd wordt naar de religieuze feesten dat u in de zomer bent vertrokken, toen het nog warm was (CGVS, p.14). Daar waar het al opmerkelijk is dat u dus uw verklaringen wijzigt en een seizoen vernoemt dat u eerder niet zei te weten, is het niet mogelijk dat u in de zomer bent vertrokken, zeven maanden onderweg was, en in juli 2021 dan in België bent toegekomen. Logischerwijs zou dit immers betekenen dat u omstreeks december 2020 uit Afghanistan bent vertrokken. Dat u tenslotte nog preciseert dat het laatste feest dat u met heel uw familie samen hebt kunnen vieren de kleine Eid (het Suikerfeest) is (CGVS, p.15), brengt geen soelaas. In 2020 begon het Suikerfeest immers op 23 mei. Indien dit het laatste feest is dat u kon vieren met vader erbij, zou dit betekenen dat uw vader reeds was verdwenen toen het Offerfeest begon op 30 juli 2020. Op de dreigbrief die u hebt neergelegd staat de datum 05/04/1441 (= 03 december 2019 in de Westerse kalender). Deze dreigbrief komt evenwel nergens voor in uw relaas en is dus moeilijk te plaatsen in de chronologie van de door u beweerde gebeurtenissen. Het is pas wanneer uw aandacht erop gevestigd wordt dat u een dreigbrief hebt getoond, dat u deze nog toevoegt aan uw vluchtrelaas (CGVS, p.12,19), waardoor uw verklaringen ook allerm minst een doorleefde indruk maken. Gevraagd om meer te vertellen over die brief doet u de enigszins potsierlijke mededeling "Brieven zouden komen, dreigbrieven zouden komen, er waren dreigbrieven en zelfs een keer hebben ze gevraagd dat ik hen moest vervoegeen", alvorens te eindigen met de weervraag "kan u uw vragen een beetje meer uitleggen?" (CGVS, p.19). Nogmaals aangespoord om meer te vertellen over uw eigen document slaagt u er wederom niet in meer toelichting te geven dan dat uw vader voor zijn ontvoering een dreigbrief van de taliban had gekregen waarin stond dat hij zichzelf moest presenteren bij hen (GVS, p.19). U bent het ermee eens dat u deze eerder ter sprake had moeten brengen, maar voert als verschoning aan dat u misschien niet aan het opletten was (CGVS, p.19). Dat u het persoonlijk onderhoud zo weinig ernstig zou nemen dat u geen aandacht besteedt aan wat u aan het vertellen bent, spreekt boekdelen over uw houding tegenover de asielpcedure.

Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de beweerde vervolging, alsook de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan.

Wat uw eigen situatie betreft, kan worden opgemerkt dat familieleden van personen die tot de ANSF behoorden in bepaalde gevallen te maken kunnen krijgen met vervolging, bv. wanneer de taliban op zoek zijn naar de persoon met het profiel of wanneer er bepaalde redenen zijn die maken dat de taliban wraak willen nemen op deze persoon en zijn familie. Ook op dit punt overtuigen uw verklaringen niet. Op het einde van het interview voegt u nog toe dat u zelf ook een dreigbrief hebt ontvangen van de taliban, iets waar u nooit eerder over had gesproken (CGVS, p.19). Gevraagd waar deze brief dan is, bent u niet zeker. U zou dat immers eens moeten nakijken en het zou volgens u kunnen dat deze dreigbrief vermist is geraakt tijdens de verhuus van uw familie (CGVS, p.19-20). U reikt geen concrete elementen aan die zouden doen geloven dat de taliban momenteel naar u op zoek zijn, en baseert uw vrees dat helemaal op het profiel van uw oom die belangrijk was in de ogen van de taliban (CGVS, p.21). Tijdens uw interview bij DVZ had u nochtans in antwoord op een bijvraag verduidelijkt dat de taliban naar u persoonlijk op zoek waren omdat u soms in de auto van uw oom zat terwijl die aan het werk was (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), iets waarvan u tegenwoordig ontkent dat u het ooit gezegd hebt (CGVS, p.23). Een loutere ontkenning van uw verklaringen weegt natuurlijk erg licht als uitleg. Bovendien vermeldt u pas tijdens uw persoonlijke relaas dat u samen met uw oom naar het bataljon in Kunar ging (CGVS, p.12), waardoor u meteen uw eerdere verklaring recht moest zetten dat u zelf nooit buiten de provincie Nangarhar was geweest (CGVS, p.7) en dus nog nooit in Kunar bent geweest. Dit is een verdere indicatie dat uw verklaringen niet volledig waarheidsgetrouw zijn. Ook uw toenmalige uitspraak dat de taliban vaak naar u thuis kwamen om u te zoeken (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), hebt u ingetrokken aan het begin van het persoonlijk onderhoud. U corrigeert dan dat de taliban een dreigbrief hadden achtergelaten, maar dat zij nooit naar uw huis zijn gekomen (CGVS, p.3). U beweerde toen trouwens ook dat uw vader samen met uw oom in het leger zat (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5), wat volgens u een misverstand is: u zei eigenlijk dat uw vader werkte voor iemand die een contract had met de overheid (CGVS, p.18), wat evenwel iets heel anders is. Uit de feitelijke vaststellingen blijkt trouwens ook nog dat u toen beweerde dat u en uw oom beide gewond raakten in een bomexplosie bij u thuis, en tijdje nadat de auto van uw oom al was opgeblazen (DVZ, Vragenlijst CGVS, vraag 3.5). Tijdens uw persoonlijk

onderhoud verwijst u in het geheel niet naar dit tweede incident, en stelt u gewond te zijn geraakt terwijl u in de auto van uw oom zat (CGVS, p.12), wat u ondersteunt met een handgeschreven bevestigingsbrief (CGVS, p.5). Gezien de hoge graad van corruptie in Afghanistan kan er aan documenten uit dat land echter weinig bewijswaarde worden toegeschreven. Dat geldt des te meer voor een dergelijke brief, die op eender wel moment door eender wie geschreven kan worden. Aangaande het medisch document dat u hebt neergelegd merkt het CGVS op dat een arts vaststellingen doet betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen vermoedens kan hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Hij kan dit onder meer afleiden uit de ernst en de plaats van de verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dat u dus al twee verschillende versies hebt gegeven van de explosie waarin u gewond raakte, maakt het dus al zeer moeilijk om geloof te hechten aan uw huidige versie. Zelfs indien deze versie klopt, blijkt daaruit trouwens niet u of uw verwanten het doelwit waren van de bom, aangezien er tijdens het conflict in Afghanistan bijzonder veel burgerslachtoffers gevallen zijn. Dat uw oom het doelwit was geworden van een moordaanslag maar u niets kan vertellen over een onderzoek daarnaar, en ook nog eens beweert dat jullie na deze bomontploffing ook helemaal geen voorzorgsmaatregelen namen voor jullie veiligheid (CGVS, p.18) ondergraven op ernstige wijze uw geloofwaardigheid. U reikt evenmin medische documenten aan van de 16 à 17 dagen die u moest doorbrengen in het hospitaal omwille van deze verwondingen (CGVS, p.18), en die zouden toelaten om alvast meer duidelijkheid te scheppen over wanneer u verzorging nodig had.

Gezien al deze vaststellingen dringt de conclusie zich op dat u geen overtuigende verklaringen aflegt die zouden ondersteunen dat u zelf ooit bent gevisieerd door de taliban in Afghanistan. De loutere mogelijkheid dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Zoals hierboven reeds uiteengezet toont u ook helemaal niet aan dat een dergelijke familieband bestaat.

Uit bovenstaande vaststellingen volgt dus dat het Vluchtelingenstatuut niet aan u kan worden toegekend, aangezien u uw vrees voor vervolging onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt. Evenmin heeft u aannemelijk gemaakt een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals omschreven in art. 48/4 §2 a en b van de Vreemdelingenwet.

De overige door u neergelegde documenten kunnen deze beoordeling niet ombuigen. Ook de documenten die u hebt neergelegd ter staving van het werk van uw beweerd vader en oom zijn allemaal fotokopieën, waardoor dus reeds ernstig voorbehoud gemaakt moet worden bij de authenticiteit ervan. Zelfs indien deze stukken fotokopieën zijn van authentieke documenten, zou daaruit evenwel niet blijken dat het gaat om verwanten van u, noch dat zij op dit ogenblik vervolging vanuit de taliban te vrezen hebben.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van april 2022 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-april-2022>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolgt het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reëel risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf en de COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLEED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vnl. religieuze minderheden worden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld exoverheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over een toenemend aantal confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front in de eerste helft van 2022, voornamelijk in Panjshir en enkele noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals berm bommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 is er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 30 juni 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Panjshir, Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 1 juni 2022 voornamelijk in de provincie Kabul, gevolgd door Kunduz, Balkh, Kandahar en Panjshir. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. In de eerste helft van 2022 werden ongeveer 1.155 nieuwe intern ontheemden geregistreerd. Bovendien schatte UNHCR begin 2022 dat er sinds de machtsovername zo'n 170.000 intern ontheemden zijn teruggekeerd naar hun regio gelet op de stabielere veiligheidssituatie. IOM registreerde in de tweede helft van 2021 2,2 miljoen IDP's die teruggekeerd zijn naar hun regio van herkomst.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP, zich steunend op de Integrated Food Security Phase Classification, geeft aan dat iets minder dan de helft van de bevolking extreme voedselonzeekerheid kent (waarvan ongeveer 6,6 miljoen personen zich in een ‘emergency’ of ‘catastrophic’ situatie bevinden).

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals

wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een dierdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene preciaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van april 2022 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf en

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socioeconomische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige

Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socioeconomische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte en de wereldwijde COVID-19 pandemie een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden

zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Stukken die aanvullend werden neergelegd

Op 13 november 2024 heeft verweerder, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet) aan de Raad een aanvullende nota overgemaakt waarin hij verwijst naar volgende rapporten en de weblinks ervan vermeldt:

EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf

EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf

EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf

EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf

EUAA Country Guidance: Afghanistan van mei 2024, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/countryguidance-afghanistan-2024>

EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_

EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_EUA A Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf

UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023, beschikbaar op <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan>

COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machtsovername_door_de_taliban_20231214.pdf

EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 2 februari 2024, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2024_02_EUAA_COI_Query_Response_Q13_Afghanistan_Major_legislative_security_related_and_humanitarian_developments.

Verzoeker stelt in de aanvullende nota dat hij zijn integratie in ons land wenst aan te tonen. In het kader hiervan legt hij een inschrijvingsformulier van CVO Groeipunt neer. Hij heeft zich ingeschreven voor het schooljaar 2024-2025 voor de opleiding Nederlands tweede taal.

3. Leidende principes bij de beoordeling van het beroep

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient derhalve niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

Verder moet erop worden gewezen dat artikel 39/2, §1, tweede lid 1° en 2° van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de Raad de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen bevestigen of hervormen (1°) of deze kan vernietigen hetzij omdat aan de bestreden beslissing een substantiële onregelmatigheid kleeft die door de Raad niet kan worden hersteld, hetzij omdat essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot de in 1° bedoelde bevestiging of hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen (2°).

De uitvoerige opsomming van wetbepalingen, rechtspraak en landeninformatie impliceert niet an sich dat de bestreden beslissing behept is met een onregelmatigheid of dat verzoeker nood heeft aan internationale bescherming. In de mate verzoeker aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de commissaris-generaal en de Raad in deze beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

4. Onderzoek van het beroep

4.1. Verzoeker voert in een enig middel de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker houdt in eerste instantie voor dat verweerder onterecht besloot dat hij niet kan worden erkend als vluchteling in de zin van artikel 48/3, § 1 van de Vreemdelingenwet.

Voormelde wetsbepaling luidt als volgt:

“De vluchtelingenstatus wordt toegekend aan de vreemdeling die voldoet aan de voorwaarden van artikel 1 van het Verdrag betreffende de status van vluchtelingen dat op 28 juli 1951 te Genève tot stand is gekomen, zoals gewijzigd bij het Protocol van New York van 31 januari 1967.”

Artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, bepaalt het volgende:

*“Voor de toepassing van dit Verdrag geldt als “vluchteling” elke persoon:
[...]*

Die, [...] uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of zijn politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en die de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen, of die, indien hij geen nationaliteit bezit en verblijft buiten het land waar hij vroeger zijn gewone verblijfplaats had, daarheen niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil terugkeren. Indien een persoon meer dan één nationaliteit bezit, betekent de term “het land waarvan hij de nationaliteit bezit” elk van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit. Een persoon wordt niet geacht van de bescherming van het land waarvan hij de nationaliteit bezit, verstoken te zijn, indien hij, zonder geldige redenen ingegeven door gegronde vrees, de bescherming van één van de landen waarvan hij de nationaliteit bezit, niet inroept.”

Verweerder heeft vastgesteld dat de verklaringen die verzoeker, met het oog op het verwerven van een internationale beschermingsstatus, aflegde ongeloofwaardig zijn en de door hem aangebrachte stukken niet toelaten anders te oordelen.

Verzoeker bekritiseert het motief over zijn leeftijd.

In de beslissing wordt gesteld: *“Om te beginnen dienen volgende bedenkingen te worden gemaakt bij uw beweerde leeftijd. Immers, overeenkomstig de beslissing die u werd toegestuurd door de dienst Voogdij op 04 augustus 2021 in verband met de medische tests tot vaststelling van uw leeftijd die aantoonde dat u ouder bent dan 18 jaar, kan u niet worden beschouwd als minderjarige.”*

Uit het dossier blijkt dat verzoeker op de hoogte werd gesteld van de mogelijkheid om een beroep tot nietigverklaring in te stellen bij de Raad van State, zoals voorgeschreven door artikel 19 van de gecoördineerde wetten op de Raad van State. Verzoeker heeft nagelaten deze beroepsmogelijkheid te benutten.

Verzoeker betoogt met betrekking tot het motief dat hij in de procedure voor het CGVS geen enkel origineel document heeft voorgelegd dat zijn identiteit, nationaliteit en plaatsen en landen van eerder verblijf zou kunnen staven wat volgt: *“Verzoeker wenst enerzijds te verduidelijken dat hij niet verklaard heeft dat zijn*

taskara bij hem aangekomen was, hij had enkel verklaard dat zijn taskara naar hem opgestuurd werd (dus met andere woorden: vertrokken zou zijn uit Afghanistan). Dat impliceert nog niet per se dat het reeds bij hem zou aangekomen zijn. Dat verklaart dan ook waarom hij sommige documenten niet kon overhandigen aan het CGVS. Anderzijds wenst verzoeker te informeren dat hij wel degelijk foto's getoond heeft aan het CGVS. Het was voor hem niet duidelijk genoeg dat hij deze foto's nog diende te overhandigen. Doch hoe dan ook hij had foto's en hij had deze getoond naar het CGVS. Het feit dat het CGVS tijdens het gehoor niet onmiddellijk de nodige stappen had ondernomen om deze foto's in het dossier te hebben, toont dan ook aan dat er een falen is van de eigen verantwoordelijkheid van het CGVS."

Met dit betoog doet verzoeker niets af aan de vaststellingen van verweerder die steun vinden in het dossier. Deze pertinente vaststellingen worden door de Raad gevolgd: *"Daarbij aansluitend stelt het CGVS vast dat u voor deze procedure geen enkel origineel document hebt voorgelegd dat uw identiteit, nationaliteit en plaatsen en landen van eerder verblijf zou kunnen staven. Nochtans zou uw eigen taskara met de post naar u opgestuurd zijn (CGVS, p.5,24), maar dat hebt u nooit neergelegd ter ondersteuning van uw huidige procedure. U hebt ter staving van uw identiteit slechts een fotokopie neergelegd van een taskara dat u in Afghanistan nodig had voor uw school (CGVS, p.5). Volgens het taskara was u toen vier jaar oud en werd het uitgereikt in 1388 (= 2009-2010 in de Gregoriaanse kalender). Nochtans beweert u zelf dat u voor het eerst naar school kon gaan nadat uw familie naar Jalalabad was verhuisd ongeveer tweeëneenhalf jaar voor uw vertrek (CGVS, p.6,7,8), wat dus circa 2017 geweest zou zijn. Toen u pas in België was toegekomen verklaarde u dat u tot het tiende jaar naar school was geweest (DVZ, Fiche niet-begeleide minderjarige vreemdeling, p.4), wat beter aansluit bij de datum op het taskara. Maar desgevraagd ontkent u nadrukkelijk ooit zoiets gezegd te hebben (CGVS, p.18). Daar waar een foto of een fotokopie van een document al geen enkele garantie biedt over de authenticiteit, omdat deze op eenvoudige wijze met wat knip- en plakwerk gemanipuleerd kunnen worden, dient in uw geval dus besloten te worden dat de inhoud ervan strijdig is met uw huidige verklaringen. Dit plaatst ook de nodige vraagtekens bij het profiel dat u zich aanmeet. Bovendien laat de leeftijd die op het taskara staat zich niet rijmen met het resultaat van het leeftijdsonderzoek, wat de geloofwaardigheid ervan nog verder ondergraaft. Het ontbreken van een geloofwaardig identiteitsbewijs is een tweede negatieve indicatie met betrekking tot uw asielrelaas, daar u het CGVS geen eenduidig zicht biedt op wie u bent en waar u vandaan komt. Aangezien u uw eigen identiteit niet aantoont, moet trouwens ook worden geconcludeerd dat u niet aantoont dat u werkelijk verwant bent aan de overige personen wiens documenten u hebt neergelegd, en die volgens u uw vader en oom zouden zijn. Tijdens het gehoor hebt u enkele foto's laten zien van uzelf met uw beweerde oom, en werd u duidelijk gemaakt dat u deze best zou bezorgen aan het CGVS, net zoals foto's van uzelf samen met uw vader (CGVS, p.21). Tot op heden heeft u geen dergelijke documenten neergelegd. U legt van uw beweerde vader en oom ook slechts fotokopieën neer, die dus weinig bewijswaarde hebben."*

Ter terechtzitting legt verzoeker, naar zijn eigen zeggen, originele stukken neer (samen met de envelop waarin ze werden verstuurd) die hij tijdens zijn gehoor bij het CGVS in kopie heeft getoond. Het zou onder meer gaan over zijn taskara en vaccinatiekaart.

Wat betreft de ter terechtzitting neergelegde stukken van verzoeker, dient te worden vastgesteld dat deze in een andere taal dan deze van de rechtspleging (of het Engels) zijn opgesteld en niet zijn voorzien van een voor eensluidend verklaarde vertaling conform artikel 8 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waardoor ze dan ook niet in overweging worden genomen. Bovendien zijn de neergelegde stukken niet voorzien van een aanvullende nota. Derhalve worden de documenten die verzoeker ter terechtzitting bijbrengt middels gelet op het bepaalde in artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet uit de debatten geweerd.

Verzoeker betoogt met betrekking tot het motief dat geen geloof worden gehecht aan zijn verklaringen over de vergeldingsacties van de ANSF: *"Verzoeker wenst te benadrukken dat hij niet weet wat er met zijn vader is gebeurd. Hij vermoedt dat zijn vader ontvoerd is (misschien zelfs vermoord) door de Taliban, maar hij heeft er geen bewijs van. Verzoekers familie heeft ook angst om de Taliban hiermee te confronteren. Verzoeker heeft wel degelijk interesse in het lot van zijn vader, maar hij heeft angst om de Taliban hiermee te confronteren."*

Verzoeker gaat in zijn betoog voorbij aan de gedetailleerde vaststellingen van verweerder die steun vinden in het dossier: *"U haalt aan dat uw oom aan vaderszijde uit Afghanistan is gevlucht en uw vader spoorloos is sinds kort voor uw eigen vertrek uit Afghanistan. Er kan echter geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen hierover. Daar waar u consistent bent in uw bewering dat uw vader reeds voor uw vertrek uit Afghanistan is verdwenen (DVZ, Verklaring DVZ, p.7; CGVS, p.9), blijkt u immers niet bij machte om maar enige uitleg te geven bij u latere toevoeging dat uw vader eigenlijk ontvoerd is (CGVS, p.12). U vroeg aan uw oom wat er met uw vader was gebeurd en kreeg te horen dat hij werd ontvoerd (CGVS, p.13), en even later specificeert u nog dat uw vader door de taliban werd ontvoerd (CGVS, p.14).*

Tegenwoordig hebt u geen contact meer met die oom (CGVS, p.14) en u hebt geen enkel idee of er iemand in uw familie iets meer weet over wat er met uw vader is gebeurd, want daar hebt u nooit naar gevraagd (CGVS, p.20). Uw kennelijke desinteresse in het lot van uw vader doet natuurlijk de wenkbrouwen fronsen.

Dat uw oom een onderzoek heeft gevoerd, weet u wel, maar dat heeft volgens u niets opgeleverd (CGVS, p.20). Zelf weet u niet wie uw vader voor het laatst heeft gezien of wat uw vader aan het doen was toen hij verdwenen is (CGVS, p.22), wat nochtans de logische eerste aanknopingspunten zouden zijn in een onderzoek naar een verdwijning. Hoe uw oom zo zeker wist dat uw verdwenen vader in werkelijkheid door de taliban ontvoerd is, kan u ook niet medelen (CGVS, p.21-22). Na dat onderzoek door uw oom heeft uw familie nooit enige poging ondernomen om meer te weten te komen over uw ontvoerde vader (CGVS, p.20). Een en ander laat zich moeilijk rijmen met uw eerdere uitspraak dat jullie "heel veel deden" en jullie best deden om uw vader terug te vinden (CGVS, p.12). Gevraagd of uw familie, zeker nu de taliban in hun opzet zijn geslaagd en de macht in Afghanistan stevig in handen hebben, nooit bij hen hebben gevraagd naar uw vader antwoordt u dat ze dat zouden kunnen doen, maar het niet gedaan hebben, om redenen die u niet bekend zijn (CGVS, p.20-21). U speculeert evenwel dat zij op die manier ongewenste aandacht op zichzelf zouden kunnen vestigen (CGVS, p.20-21)."

Verzoeker betoogt met betrekking tot het motief dat hij geen enkel concreet element aanreikt waaruit zou blijken dat de taliban nog enige belangstelling voor zijn familie aan de dag hebben gelegd: *"Verzoeker wenst er op te wijzen dat zijn vader vermist (of vermoord?) is, zijn oom is gevlucht. Zijn broers zijn jonger dan verzoeker, zijn moeder en zussen worden door de Taliban evenmin geviséerd."*

Met dit betoog doet verzoeker geen afbreuk aan volgende vaststellingen, die steun vinden in het dossier: *"Nog los van de observatie dat u daarmee vermoedens op hypotheses stapelt, en dat het in de Afghaanse cultuur gebruikelijk zou zijn om voor dergelijke contacten gebruik te maken van verwantschapsbanden en collectief overleg binnen de gemeenschap, merkt het CGVS ook op dat u geen enkel concreet element aanreikt waaruit zou blijken dat de taliban nog enige belangstelling voor uw familie aan de dag hebben gelegd. De andere broer van uw vader, T. (...), woont nog altijd in Nangarhar en baat er nog altijd zijn winkel uit (CGVS, p.9,10). Uw moeder, broers en zussen zijn allen teruggekeerd naar uw herkomst dorp en stellen het daar goed (CGVS, p.10,11). Na uw vertrek uit Afghanistan hebben zij geen problemen meer gekend met de taliban (CGVS, p.12,21)."*

Verzoeker komt ten aanzien van het motief over de beweerde ontvoering van zijn vader niet verder dan te stellen dat het allemaal heel verwarrend voor hem is en dat hij wenst te informeren dat hij niet zo goed geletterd is. Dit betoog doet geen afbreuk aan de pertinente vaststellingen die steun vinden in het dossier en door de Raad worden bijgetreden.

De Raad sluit zich aan bij het besluit van verweerder: *"Door het afleggen van ongeloofwaardige verklaringen over de beweerde vervolging, alsook de huidige situatie van uw vader toont u de problematische situatie waarin deze laatste zich volgens uw verklaringen bevindt niet aan."*

Aangaande de motieven over verzoekers eigen situatie komt verzoeker niet verder dan te stellen *"dat de bewijswaarde van een asielrelaas slechts kan beoordeeld worden na het beoordelen van alle door de verzoeker om internationale bescherming afgeleverde documenten"*.

Met betrekking tot het motief over de dreigbrief stelt verzoeker dat hij *"wenst te reageren dat een persoon zijn geheugen, en dus ook zijn verhaal kan veranderen in de tijd en dit ten gevolge van verscheidene geheugeneffecten"*.

Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de pertinente vaststellingen van verweerder: *"Op de dreigbrief die u hebt neergelegd staat de datum 05/04/1441 (= 03 december 2019 in de Westerse kalender). Deze dreigbrief komt evenwel nergens voor in uw relaas en is dus moeilijk te plaatsen in de chronologie van de door u beweerde gebeurtenissen. Het is pas wanneer uw aandacht erop gevestigd wordt dat u een dreigbrief hebt getoond, dat u deze nog toevoegt aan uw vluchtrelaas (CGVS, p.12,19), waardoor uw verklaringen ook allerm minst een doorleefde indruk maken. Gevraagd om meer te vertellen over die brief doet u de enigszins potsierlijke mededeling "Brieven zouden komen, dreigbrieven zouden komen, er waren dreigbrieven en zelfs een keer hebben ze gevraagd dat ik hen moest vervoegen", alvorens te eindigen met de weervraag "kan u uw vragen een beetje meer uitleggen?" (CGVS, p.19). Nogmaals aangespoord om meer te vertellen over uw eigen document slaagt u er wederom niet in meer toelichting te geven dan dat uw vader voor zijn ontvoering een dreigbrief van de taliban had gekregen waarin stond dat hij zichzelf moest presenteren bij hen (GVS, p.19). U bent het ermee eens dat u deze eerder ter sprake had moeten brengen, maar voert als verschooning aan dat u misschien niet aan het opletten was (CGVS, p.19). Dat u het persoonlijk onderhoud zo weinig ernstig zou nemen dat u geen aandacht besteedt aan wat u aan het vertellen bent, spreekt boekdelen over uw houding tegenover de asielprocedure."*

Met dit betoog gaat verzoeker voorbij aan de pertinente vaststellingen van verweerder die steun vinden in het dossier.

Gelet op voorgaande bespreking van verzoekers kritiek op de bestreden beslissing sluit de Raad zich aan bij de finale conclusie van verweerder: *“Gezien al deze vaststellingen dringt de conclusie zich op dat u geen overtuigende verklaringen aflegt die zouden ondersteunen dat u zelf ooit bent gevisieerd door de taliban in Afghanistan. De loutere mogelijkheid dat u een familielid bent van een vroeger lid van het ANSF, waarvan u a priori niet aannemelijk maakt dat hij zélf te maken heeft met daden van vervolging, is onvoldoende om een nood aan bescherming in uw hoofde aannemelijk te maken. Zoals hierboven reeds uiteengezet toont u ook helemaal niet aan dat een dergelijke familieband bestaat.”*

De Raad stelt vast dat de vaststellingen van het CGVS steun vinden in het administratieve dossier. Na kennisname van de elementen in het dossier volgt de Raad verweerder in zijn besluit dat er ingevolge voorstaande vaststellingen geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden asielrelaas. De Raad stelt vast dat verzoeker zich in het verzoekschrift beperkt tot het volharden in zijn vluchtrelaas en het louter tegenspreken van de vaststellingen en gevolgtrekkingen van verweerder, maar geen dienstig verweer of concrete elementen aanbrengt die de pertinente motieven in de bestreden beslissing kunnen verklaren of weerleggen, dan wel een gegronde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aannemelijk maken. Er dient te worden benadrukt dat verzoekers uitleg geen afbreuk doet aan de verklaringen die hij aflegde bij de DVZ en bij het CGVS. Verzoeker kan met de loutere herneming van zijn reeds afgelegde en beoordeelde verklaringen en de summiere post factum-verduidelijkingen van deze verklaringen in het verzoekschrift geen afbreuk doen aan de vastgestelde tegenstrijdigheden of de algemene ongeloofwaardigheid van zijn verklaringen.

Ter terechtzitting stelt verzoeker nog te vrezen bij een terugkeer naar Afghanistan te zullen worden vervolgd omwille van zijn 'verwestering'. Verzoeker verwijst naar zijn scholing in België en naar verschillende rapporten die wijzen op het verhoogde risico op vervolging door de taliban omwille van gepercipieerde verwestering.

Uit de objectieve landeninformatie waarover de Raad beschikt blijkt heden evenwel niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Uit de meest recente informatie waarover de Raad beschikt blijkt veeleer dat Afghanen die terugkeren uit het buitenland in regel weinig of niets in de weg wordt gelegd (cf. EUAA COI Query Afghanistan - Major legislative, security-related, and humanitarian developments van februari 2024 en EUAA Afghanistan Country Focus, november 2024).

Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat hij een specifiek risicoprofiel heeft dat zou toelaten te besluiten dat hij toch een ernstig risico loopt om te worden vervolgd.

Verzoeker toont niet aan dat hij tijdens zijn verblijf in West-Europa een opvatting, gedachte, mening, kenmerk of geloof heeft ontwikkeld waardoor hij de negatieve belangstelling van potentiële actoren van vervolging, zoals de taliban, andere groeperingen of zijn lokale gemeenschap in Afghanistan, heeft gewekt of kan wekken. Evenmin maakt hij concreet aannemelijk dat hem een gedachte, opvatting, mening, kenmerk of geloof kan worden toegedicht door de taliban of zijn lokale gemeenschap waardoor hij in de problemen zou kunnen komen.

De Raad merkt ook op dat verzoeker, volgens zijn verklaringen, werd geboren en opgroeide in Afghanistan, dat hij afkomstig is uit een dorp waar de taliban, reeds voor zijn vertrek, aanwezig waren, dat hij op volwassen leeftijd – en dus toen hij reeds voor een belangrijk deel was gevormd door de samenleving waarin hij opgroeide – naar Europa reisde, dat hij een praktiserende moslim is en dat hij minder dan twee jaar in West-Europa verblijft en dus niet zo maar kan worden aangenomen dat hij zich bepaalde westerse denkbeelden – waarvan niet kan worden verwacht dat hij eraan verzaakt – eigen heeft gemaakt.

Verzoeker toont ook niet aan uiterlijke kenmerken te hebben die, zelfs al zouden zij betekenisloos zijn, toch zouden kunnen worden aanzien als een reden om hem als afwijkend te beschouwen en hem te vervolgen.

In de beslissing wordt terecht gesteld:

“Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van april 2022, en EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven

volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de perceptie van traditionele genderrollen door de familie, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke."

Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij wordt vervolgd door de taliban of een andere actor of het risico loopt om te worden vervolgd.

De beschouwingen van verzoeker leiden niet tot de conclusie dat hij onder het toepassingsgebied van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet valt.

4.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

In wat kan worden beschouwd als een tweede onderdeel van zijn middel houdt verzoeker voor dat verweerder op incorrecte gronden of op onredelijke wijze tot het besluit kwam dat hem de subsidiaire beschermingsstatus, zoals bedoeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, niet kan worden toegekend.

Deze wetsbepaling luidt als volgt:

"§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het

geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit :

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Allereerst moet worden gesteld dat, nu reeds werd vastgesteld dat verzoeker geen verwestering aantoont, niet kan worden besloten dat hij, omwille van een verwestering, het slachtoffer dreigt te worden van ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Daar zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden kan hij ook niet nuttig naar dit relaas verwijzen met het oog op de toekenning van een subsidiaire beschermingsstatus.

Verder moet worden gesteld dat niet blijkt waarom verzoeker meent dat het standpunt dat werd ingenomen door de VN mensenrechtencommissaris, Michelle Bachelet, omtrent de problemen in Panjshir, de situatie van de vrouw en van etnische en religieuze minderheden in Afghanistan en haar verwijzing naar de humanitaire crisis in dat land dienstig zijn. Verzoeker is een man, hij is niet afkomstig uit de provincie Panjshir en gaf nooit aan te behoren tot een etnische of religieuze minderheidsgroep. Er wordt ook niet aangetoond dat verweerders beoordeling dat de socio-economische situatie in Afghanistan in voorliggende zaak geen aanleiding kan geven tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus incorrect is.

Verzoeker stelt op algemene wijze dat uit rapporten blijkt dat er in Afghanistan sprake is van dodelijk geweld, van willekeurige arrestaties, van illegale detentie, van slechte gevangenisomstandigheden, van een gebrekkige gezondheidszorg en van een strikte interpretatie van de sharia maar toont hiermee niet aan dat hij zelf een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

Betreffende verzoekers betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat hij aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt weliswaar blijkt dat er in deze provincie nog sprake is van willekeurig geweld, maar dat dit geweld actueel geen hoog niveau bereikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan, november 2024, en EUAA Afghanistan: Country Focus, december 2023). Bovendien wordt een aanzienlijk deel van de burgerdoden in deze provincie beschouwd als het gevolg van veiligheidsincidenten van gerichte aard. Verzoekers standpunt dat uit oudere cijfers nog geen conclusies kunnen worden getrokken wijzigt hier niets aan. Tevens kan nog worden geduid dat de UNAMA in juni 2023 nog een nieuw verslag heeft uitgebracht, waarin ook wordt geconcludeerd dat het aantal burgerdoden in Afghanistan significant is gedaald sinds de machtsovername door de taliban (UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan, 15 August 2021 – 30 May 2023, blz. 12). In dit verslag wordt er eveneens op gewezen dat slachtoffers meestal vielen bij aanslagen die waren gericht tegen religieuze en etnische minderheden en overheidspersoneel. Soortgelijke inlichtingen kunnen worden teruggevonden in andere recente verslagen (EUAA Afghanistan: Country Focus, november 2024). Er kan dus niet worden geoordeeld dat er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een bedreiging van zijn leven of persoon. Verzoeker maakt ook niet aannemelijk dat er gegevens eigen aan zijn persoon zijn die toelaten te besluiten dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

De Raad merkt op dat verzoeker meent dat hem de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend omdat hij een reëel risico loopt op schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet. Verzoeker zet hierbij, met verwijzing naar tal van documenten, de socio-economische situatie in Afghanistan uiteen en stelt te vrezen dat hij bij een terugkeer naar dat land in een situatie van extreme armoede dreigt terecht te komen waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zal kunnen voorzien. Hij betoogt dat de verergering van de socio-economische toestand in Afghanistan is veroorzaakt door de gedragingen van de nieuwe taliban-regering.

Dat de minder goede socio-economische situatie in Afghanistan, na de machtsovername door de taliban, in augustus 2021, nog verder is verslechterd wordt niet betwist.

De kernvraag is evenwel of de huidige algemene precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend ('predominantly') wordt veroorzaakt door gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen, waardoor de voormelde situatie in Afghanistan niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Na lezing van de beschikbare landeninformatie in het rechtsplegingsdossier kan de Raad niet oordelen dat verweerder verkeerdelijk concludeerde dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan een aantal factoren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren.

De huidige socio-economische situatie in Afghanistan is overduidelijk het gevolg van een combinatie van beslissingen genomen door buitenlandse regeringen en internationale instellingen, enerzijds, alsook door bepaalde beleidsbeslissingen van de taliban gepaard met hun falen om tegemoet te komen aan bepaalde eisen in ruil voor internationale bijstand, anderzijds. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen die een aanzienlijke impact hebben.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geviséerd of dat hij behoort tot een groep van geviseerde personen. Hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan door de taliban of enige andere actor op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften.

Verzoekers verwijzing naar een arrest van de Raad, dat geen precedentswaarde heeft, leidt niet tot een ander besluit.

Bij gebrek aan een actor in de zin van artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet en een element van opzettelijkheid, blijkt dat in casu geen toepassing kan worden gemaakt van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet en dat de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan dan ook geen aanleiding geeft tot het toekennen van internationale bescherming. Verzoekers betoog dat de precare humanitaire situatie in Afghanistan voornamelijk is te wijten aan het handelen van de taliban kan niet worden bijgetreden.

Gelet op wat voorafgaat, concludeert de Raad dat het risico voor verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting, in deze stand van zaken niet valt onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Wat betreft het betoog in het verzoekschrift over het leven onder talibanbewind en de talrijke mensenrechtenschendingen, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) in concreto moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaats grijpen, doch niet dat er sprake is van groepsvervolging waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. Door in het verzoekschrift louter te verwijzen naar algemene landeninformatie zonder deze informatie op zijn persoonlijke situatie te betrekken, blijft verzoeker daartoe in gebreke. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

Betreffende zijn betoog dat hij in Afghanistan een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet moet worden opgemerkt dat verzoeker aangaf afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar en dat uit de informatie waarover de Raad heden beschikt (cf. EUAA Country guidance: Afghanistan november 2024) blijkt dat burgers in deze provincie actueel geen ernstig risico lopen om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld. De uitvoerige uiteenzetting van verzoeker, waarbij hij ook verwijst naar minder recente informatie, naar de situatie in andere provincies en naar doelgerichte aanslagen, laat de Raad niet toe tot een ander besluit te komen. Gezien de informatie in het rechtsplegingsdossier kan verzoeker ook niet worden bijgetreden in zijn standpunt dat er geen deugdelijke doorstroming van objectieve informatie meer is aangaande de situatie in Afghanistan, dat een analyse van de veiligheidssituatie dus niet mogelijk is en dat niet kan worden geoordeeld dat de situatie is verbeterd.

De Raad kan enkel vaststellen dat niet blijkt dat verzoeker nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, zoals voorzien in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Het middel kan niet worden aangenomen.

De Raad oordeelt dat verzoeker geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven.

Er is geen reden om de bestreden beslissing te vernietigen.

Er kan niet worden besloten dat verzoeker een gegronde vrees heeft voor vervolging, in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf maart tweeduizend vijftientig door:

M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

M. MILOJKOWIC